4

Doamnei Phillips îi plăcea să doarmă până târziu dimineața și își făcea ceaiul cu fierbătorul electric din dormitorul ei, așa că William lua întotdeauna micul dejun cu părinții.

— Ce înveți la științe acum, William? întrebă tatăl său.

— Tocmai am început să folosim microscopul. Este plictisitor pentru că fac asta de o grămadă de timp cu doamna Phillips. Acum ne uităm la ouă de broască.

— Dar la istorie? spuse mama sa, amestecând în cafea. Tot la coloniștii spanioli?

— Nu. La indienii din sud-vest. Trebuie să scriu o lucrare despre cum se construiește o casă din chirpici.

— Poate te-ar putea ajuta tatăl tău. A locuit o perioadă în Arizona.

— Nu aveam decât cincisprezece ani pe atunci, Anne, răspunse tatăl său. Și, la vremea aceea, îmi doream să fiu actor, așa că nu am acordat prea multă atenție arhitecturii locale, spuse el, trăgând cu ochiul spre William.

William își învârtea cerealele moi în bol. Trebuia să abată atenția de la el, ca să poată sustrage niște mâncare pentru Cavalerul Argintiu.

— Cum este la muncă, tată?

— Ieri am mers cu Jim Harrison la locul în care își construiește noua casă. Ar trebui să fie un proiect interesant, având în vedere topografia locului.

— Chiar? întrebă mama sa. Aș fi crezut că pământul acela din spatele școlii este foarte plat.

În timp ce discutau despre casa familiei Harrison, William strecură o bucată de pâine prăjită și jumătate de felie de bacon într-un șervețel și le vârî pe mâneca de la cămașă.

— Pot să plec, vă rog? întrebă el. I-am promis lui Jason că ne vom întâlni devreme ca să ne uităm pe niște teme.

William se înroși la față, așa cum se întâmpla întotdeauna când încerca să mintă, dar părinții săi erau prea prinși de discuție pentru a observa. Oricum, de obicei Jason mergea devreme la școală, așa că William minți doar pe jumătate.

— Bineînțeles, dragule, spuse mama sa cu un zâmbet vag. Ai grijă când te întorci acasă cu bicicleta în după-amiaza asta.

Îi spunea același lucru în fiecare zi.

— Ne vedem diseară, răspunse William, îndreptându-se spre scări.

— Sir Simon? strigă William încet. Ți-am adus micul dejun.

Nu primi niciun răspuns. Stătu un minut, așteptându-se să audă zăngănitul încălțămintei metalice a omulețului pe scara de piatră.

— Ți-o las în bucătărie. Ne vedem mai târziu.

William împături felia de bacon și jumătate din pâinea prăjită și le așeză pe masa din bucătărie.

— Poate că nu a fost decât un vis, murmură în sinea lui, scoțându-și bicicleta din garaj.

Jason îl aștepta în holul de la intrare. Erau prieteni buni încă din clasa întâi. William era cel mai scund din clasă, iar Jason purta ochelari cu lentile groase, astfel că de obicei toată lumea îi lua peste picior. Faptul că umblau împreună îi ajutase să se călească și să îndure insultele.

Intrară în clasă. Ca de obicei, nu erau decât ei doi timp de câteva minute. Nimeni altcineva din clasa lor nu mai ajungea la școală atât de devreme.

— Ai întârziat astăzi.

— Părinții mi-au pus întrebările obișnuite. Cum e la școală? Cum e la științe? Cum e la istorie? Cum e viața?

— Ești norocos, spuse Jason. Părinții mei nu mă întreabă niciodată nimic.

— Asta pentru că mama ta este acasă când te întorci după-amiaza. Nu crede că trebuie să se concentreze asupra ta așa cum face mama mea.

— Ba da. Doar că se concentrează la ce nu trebuie. Cum ar fi dacă am exersat la pian și dacă am dus gunoiul. De aceea îmi petrec jumătate din viață la tine acasă. Ascultă, s-a răzgândit doamna Phillips în legătură cu plecarea? întrebă Jason.

— Nu, spuse William. Dar mi-a adus cadoul promis.

— Am uitat cu totul de asta. Ce era?

— Un castel, răspunse William.

— Un castel?

William încuviință din cap.

— Are patru turnuri, un donjon adevărat, o capelă și un acoperiș care se ridică și poți vedea interiorul dormitoarelor de la catul al doilea.

— Pot să vin în după-amiaza asta să-l văd?

William nu spuse nimic un moment. Nu se hotărâse încă dacă să-i spună lui Jason despre Cavalerul Argintiu. În clasă intrară ceilalți copii.

— Așezați-vă la locurile voastre, vă rog, spuse profesorul, închizând ușa în urma lui.

— Pot? șopti Jason.

— Nu astăzi, bine? Trebuie să merg la un antrenament special de gimnastică, minți William. Poate mâine.

Ziua părea să treacă greu. Cavalerul Argintiu nu-i dădu pace lui William toată după-amiaza, iar

profesorul trebui să îi amintească de două ori să fie atent. Când plecă de la școală, se convinse că aventurile de cu o seară înainte fuseseră doar un vis.

— Te-ai întors devreme acasă, spuse doamna Phillips.

Stătea în genunchi pe aleea cu dale de piatră din curtea din față.

— Ce faci? întrebă William.

— Pregătesc solul pentru plantele anuale. Dacă va fi la fel de cald ca acum, voi putea să le sădesc până plec.

Dădu să se ridice.

— Nu am nevoie de gustare astăzi, zise el repede. Poți să termini ce ai început.

— Dar credeam că trebuie să exersăm salturile înapoi cu aterizare pe mâini. Voiam să te asist astăzi.

— Vreau să mă joc cu castelul puțin. Cobor în curând.

— Bine, spuse ea.

Se întoarse la săpat, iar el se opri în ușa bucătăriei, privind-o pe furiș. Spatele ei arcuit, felul în care părul alb îi cădea pe obraz, pantofii împletiți de grădinărit, ascunși frumos sub fustă... Toate acestea îl făceau să se simtă fericit și în siguranță.

Luă un măr din bolul de pe masa din bucătărie și urcă spre pod, cumpănind diversele planuri pentru a o face pe doamna Phillips să se răzgândească în legătură cu plecarea, și apoi renunță la ele. Niciunul nu părea viabil. Știa că trebuia să facă ceva în

curând. Era atât de distras de gândul acesta, încât aproape că se împiedică de castel.

— Tinere, ușurel, ușurel, strigă Cavalerul Argintiu, care stătea pe drumul de strajă, fluturându-și mâinile disperat în dreptul genunchiului lui William.

— Îmi pare rău, spuse băiatul, așezându-se lângă el. Mă gândeam la ceva. Nu te-am văzut.

Sir Simon părea indignat că cineva putea uita de el.

— Poate că în lumea ta, domnule, sunt mic, dar în lumea mea sunt un bărbat de care trebuie să te temi.

— Sunt sigur că așa este, Sir Simon, răspunse William repede.

Scoțându-și briceagul din buzunarul din față, tăie o felie de măr în bucăți mărunte și le așează pe meterezele zidului. Părea că nu se cuvine să așezi mâncarea unui cavaler pe podea.

— Ți-am adus ceva de mâncare, spuse el. Îți mai aduc după cină.

Sir Simon mâncă repede, înfigându-și pumnalul în fiecare bucățică. William coborî podul mobil, iar cavalerul se apropie de el, venind spre capătul scărilor care duceau în pod, privind prudent în jurul său când înaintă pe scândurile late. William îl ridică grijuliu pe un cufăr așezat lângă zid.

— Pentru a te apăra de orice dușmani nevăzuți, ar trebui să stai întotdeauna cu spatele spre perete, afirmă Sir Simon așezându-se confortabil.

— Dacă nu te deranjează, domnule, vreau să știu de unde vii și cum ai ajuns aici, spuse William.

— Mă gândeam că vei avea câteva întrebări când te vei întoarce, tinere. Nu pot să răspund la toate.

— Atunci îmi poți spune ce știi? întrebă William.

— Cu siguranță. Sper că stai comod pentru că va dura puțin până îți voi zice toată povestea.

William încuviință din cap.

— Începe, te rog.

— Prea bine, atunci. Am fost unicul fiu al tatălui meu, Lord Aquila, un nobil și puternic cavaler, care la sfârșitul vieții a fost foarte bolnav. S-a pricopsit cu o boală necunoscută care i-a slăbit membrele, făcându-l să tremure atât de tare încât a fost țintuit la pat zile în șir. Am chemat doctori respectabili din toată țara și chiar și de peste ocean. Nu au fost de niciun folos, deși ne-au cerut onorarii grase. Ne-a costat scump să le găzduim servitorii și să ne îngrijim de ei, în vreme ce cumpăneau problema bolii, sfătuindu-se unii cu alții.

În acest punct, cavalerul, vădit supărat, se ridică în picioare și începu să pășească de colo-colo. William era îngrijorat că ar putea cădea de pe marginea meterezelor. Dar după o vreme se liniști și se așeză din nou.

— La vremea aceea, continuă Sir Simon, în regatul tatălui meu era un vrăjitor pe nume Alastor. Acesta sosise la castel într-o dimineață, cu câteva luni înainte ca tata să se îmbolnăvească, căutând

o slujbă, iar tatălui meu i se făcuse milă de el. Era murdar și neîngrijit când a venit la noi. Avea mantia ruptă și prăfuită și spunea că bătuse drum lung și fusese încercat de multe suferințe. De la început, am fost mai suspicios decât tatăl meu cu privire la povestea pe care ne-o spunea și am insistat ca Alastor să ne ofere mai multe detalii. Nu a făcut-o. Inițial, Alastor păruse perfect inofensiv. A primit o cameră jos lângă bucătărie, unde mă invita uneori să-l ajut să amestece poțiuni și alifii care ar fi trebuit să îndrepte oasele strâmbe și să liniștească stomacul deranjat. Avea un dulap în încăpere pe care îl ținea mereu încuiat și am observat că se îngrijea să nu-l deschidă niciodată când eram acolo. Cu cât îl vedeam mai des pe Alastor, cu atât îl cunoșteam mai puțin cu adevărat. Era un om plin de secrete și îmi împărtășea unele dintre ele, dar mai des auzeam povești despre relele pe care le suferise. Poveștile erau încâlcite și nu acordam prea mare atenție detaliilor, însă mi-am dat seama încă de pe atunci de nevoia lui disperată de a controla oamenii, de a deține puterea. Dă-mi voie să îți dau un exemplu. În jurul gâtului, vrăjitorul purta o fundă împletită, de care atârnau trei medalii sau amulete. Odată, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, când încă avea încredere în mine, a scos colierul acela din mantie și mi l-a arătat. La mijloc atârna un mic disc plat, făcut din plumb. La vremea aceea nu mi s-a părut deloc interesant. Acum știu că lucrurile stau altfel.

Atârnate de fundă, de-o parte și de cealaltă a discului, erau două jumătăți ale unei medalii cu cele două chipuri ale lui Ianus. Aveau balamale și Alastor mi-a spus că puteau fi prinse laolaltă când era nevoie, dar prefera să le folosească separat.

— Cuvântul ianuarie vine de la Ianus, nu-i așa? întrebă William.

— Întocmai, răspunse Sir Simon. Văd că educația ta nu a fost complet neglijată. Ianus străjuiește porțile raiului și se uită și înainte, și înapoi în timp. Dar imaginea lui Ianus de pe colierul lui Alastor avea o putere magică malefică. Jumătate din amuletă făcea lucrurile mici, iar cealaltă le reda dimensiunea normală. Simbolurile de lângă capul lui Ianus de pe fiecare suprafață erau diferite. Pe partea care făcea lucrurile mici se vedeau două bețe, instrumentul pedepsei. Pe cealaltă parte apăreau două chei. L-am văzut făcând magia pe un șobolan. Când a îndreptat partea cu bețele spre el, șobolanul s-a micșorat, devenind nu mai mare decât o jucărie. Când folosea partea cu cheile, șobolanul își recăpăta dimensiunea normală. Sunt convins că mai toată magia lui Alastor sălășluia în colierul acela, dar nu am aflat mai multe niciodată, deoarece după o vreme a început să devină secretos în preajma mea. Între timp, starea tatălui meu se înrăutățea din ce în ce mai mult. Doctorii erau complet bulversați. Presupun că eu am fost cel care s-a gândit să îi ceară ajutorul lui Alastor, deși acum mă blestem pentru această

idee. A venit și s-a așezat lângă patul tatălui meu, întrebând ce simptome avea și făcând o listă lungă într-o limbă stranie. A doua zi, vrăjitorul a început să îi administreze o poțiune cu miros înfiorător, iar tata a luat-o fără tragere de inimă, căci gustul era la fel de groaznic ca mirosul. Spre uimirea noastră, păru să se însănătoșească puțin. Nu mai tremura atât de tare și avea perioade îndelungate de liniște când se putea odihni. Abia mult mai târziu mi-am dat seama că leacul care îl ajuta să doarmă îl otrăvea totodată încetul cu încetul. Alastor era considerat un geniu de toată lumea, iar tata a insistat ca vrăjitorul să primească un dormitor mare alături de al lui. Spre ușurarea tuturor, doctorii au fost expediați, spunându-li-se să plece de unde veniseră. Tata devenea din ce în ce mai tăcut de la o zi la alta și dormea foarte mult. Când era treaz, insista ca Alastor să stea lângă el, crezând că își revenise datorită vrăjitorului. Adesea intram și îi găseam cufundați în conversație, iar tata începuse să devină suspicios în privința mea și a propriilor săi sfetnici de încredere. Alastor îi otrăvea mintea și trupul în același timp.

Pe William începeau să îl doară picioarele, așa că își schimbă poziția.

— Durează prea mult această poveste, spuse Sir Simon repede. Mă voi grăbi. Cu câteva zile înainte ca tata să moară, a dat diverse porunci prin Alastor. Prin acestea, sfetnicii erau trimiși în misiuni în regatele învecinate. S-au opus, știind că tata era pe